Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (nionde avdelningen)

den 13 maj 2026*

”Begäran om förhandsavgörande – Beskattning – Gemensamt system för mervärdesskatt – Sjätte direktivet 77/388/EEG – Artikel 2.1 – Mervärdesskatteskyldighet – Tillhandahållande av tjänster som sker mot vederlag – Kriterier – Koncerninterna förbindelser – Justeringar av internpriser för motorfordon mellan tillverkare och återförsäljare – Beaktande av reparationskostnader för dessa fordon som burits av distributörerna efter försäljningen – Huruvida det föreligger ett direkt samband mellan tillhandahållandet av tjänsterna och de vederlag som faktiskt erhålls – Huruvida det föreligger ett rättsförhållande som innebär att det sker ett utbyte av prestationer”

I mål C-603/24

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Supremo Tribunal Administrativo (Högsta förvaltningsdomstolen, Portugal) genom beslut av den 3 juli 2024, som inkom till EU-domstolen den 16 september 2024, i målet

Stellantis Portugal SA.

mot

Autoridade Tributária e Aduaneira

meddelar

DOMSTOLEN (nionde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Condinanzi samt domarna R. Frendo och A. Kornezov (referent),

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Stellantis Portugal SA, genom P. Braz, advogado,

* Rättegångsspråk: portugisiska.

– Portugals regering, genom P. Barros da Costa, C. Bento, R. Campos Laires och A. Rodrigues, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom M. Afonso och P. Carlin, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 15 januari 2026 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 2 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 45, 1977, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28) (nedan kallat sjätte mervärdesskattedirektivet).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Stellantis Portugal SA, i egenskap av rättslig efterträdare till Opel Portugal, Lda. (tidigare General Motors Portugal) (nedan kallat GMP), och Autoridade Tributária e Aduaneira (Skatte- och tullmyndigheten, Portugal) (nedan kallad skattemyndigheten) angående skyldigheten att betala mervärdesskatt för tjänster avseende reparation av motorfordon som GMP tillhandahållit andra bolag i General Motors-koncernen (Amerikas förenta stater), som är verksam inom motorfordonssektorn.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Sjätte mervärdesskattedirektivet upphävdes och ersattes den 1 januari 2007 av rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 2006, s. 1). Med hänsyn till tidpunkten för de faktiska omständigheterna i det nationella målet är sjätte direktivet emellertid tillämpligt i det målet.

4 Artikel 2 i sjätte mervärdesskattedirektivet hade följande lydelse:

”Mervärdesskatt skall betalas för

1) leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster som sker mot vederlag inom landets territorium av en skattskyldig person i denna egenskap,

2) införsel av varor.”

5 Artikel 6 i detta direktiv hade följande lydelse:

”1. Med ’tillhandahållande av tjänster’ avses varje transaktion som inte utgör leverans av varor i den betydelse som avses i artikel 5.

…

4. Då en skattskyldig person i sitt eget namn men för någon annans räkning deltar i tillhandahållande av tjänster, skall det anses att han själv har tagit emot och tillhandahållit dessa tjänster.

…”

6 I artikel 11 i direktivet föreskrevs följande:

”A. Inom landets territorium

1. Beskattningsunderlaget skall vara följande:

a) När det gäller annat tillhandahållande av varor och andra tjänster än som avses i punkterna b, c och d nedan: Allt som utgör det vederlag som leverantören har erhållit eller kommer att erhålla från kunden eller en tredje part för dessa inköp, inklusive subventioner som är direkt kopplade till priset på leveransen.

…”

Portugisisk rätt

7 I artikel 1.1 a i Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (mervärdesskattelagen), som godkändes genom Decreto-Lei n.º 394-B/84 (lagdekret nr 394–B/84) av den 26 december 1984 (*Diário da República*, I serie-A, nr 297, av den 26 december 1984), i den lydelse som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet, föreskrivs att mervärdesskatt ska betalas för tillhandahållande av tjänster mot ersättning inom landets territorium av en skattskyldig person som agerar i denna egenskap.

8 I artikel 4 i mervärdesskattelagen föreskrivs följande:

”1. Med tillhandahållande av tjänster avses transaktioner som sker mot ersättning och som inte utgör leveranser, gemenskapsinterna förvärv eller införsel av varor.

…

4. När tjänsterna tillhandahålls av en uppdragstagare som handlar i eget namn är denne successivt mottagare och tillhandahållare av tjänsten.

…”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

9 GMP ingick i General Motors-koncernen.

10 Koncernen bestod bland annat av sådana bolag som den hänskjutande domstolen kallar ”tillverkare av originalutrustning” (nedan kallade OEM-företagen), som tillverkade motorfordon samt delar och tillbehör och/eller levererade dem till andra bolag som ingick i koncernen och av

sådana bolag som den hänskjutande domstolen kallar ”nationella försäljningsbolag/nationella försäljningsorganisationer” (nedan kallade NSC/NSO), vilka distribuerade de levererade varorna inom en bestämd geografisk marknad.

11 GMP fungerade som NSC/NSO i Portugal. I denna egenskap köpte bolaget bland annat motorfordon från OEM-företag med hemvist i Europeiska unionen (nedan kallade de berörda OEM-företagen) och sålde dessa fordon till oberoende återförsäljare verksamma i Portugal, vilka i sin tur sålde dem vidare till slutkunder.

12 När dessa fordon var behäftade med brister till följd av tillverkningsprocessen (*Recall campaigns*) eller med avvikelser som omfattades av tillverkarens garantier (*Policy and Warranty*) eller behövde bli föremål för förfaranden kopplade till vägassistans (*Road Side Assistance*), lämnade kunderna in fordonen till återförsäljarna för att de sistnämnda skulle reparera fordonen i sina lokaler. Återförsäljarna fakturerade därefter GMP för reparationskostnaderna och påförde då motsvarande mervärdesskatt.

13 GMP informerade de berörda OEM-företagen om sina kostnader för distributionen av motorfordonen samt de delar och tillbehör som dessa OEM-företag tillhandahållit, vilket inbegrep kostnaderna för nämnda reparationer utöver GMP:s driftskostnader, såsom kostnader för personal, el och marknadsföring.

14 Det framgår av beslutet om hänskjutande att enligt ett avtal som ingicks år 2004 mellan bolagen i General Motors-koncernen om internprissättning för fordon inom koncernen (nedan kallat 2004 års avtal), kunde priset för fordon, delar och tillbehör som OEM-företagen sålde till NSC/NSO bli föremål för en justering i syfte att garantera NSC/NSO en i förväg fastställd vinstmarginal. I enlighet med klausul 1.0 i detta avtal fastställdes internpriserna för dessa varor genom att från de så kallade ”externa” försäljningspriserna, det vill säga priserna vid försäljning av dessa fordon till tredje man, såsom till återförsäljarna, dra av det belopp som motsvarade de därmed sammanhängande distributionskostnaderna och den tidigare fastställda vinstmarginalen för den berörda NSC/NSO. De ursprungliga internpriserna fastställdes för varje referensperiod på grundval av en bruttomarginalberäkning utifrån de förväntade externa försäljningspriserna. Vid utgången av varje referensperiod gjordes en justering av internpriserna i syfte att öka eller minska den faktiska vinstmarginalen för denna NSC/NSO så att den överensstämde med den i förväg fastställda vinstmarginalen. Enligt klausul 4.0 i nämnda avtal justerades de ursprungliga internpriserna i slutet av varje referensperiod för att säkerställa att NSC/NSO:s faktiska finansiella resultat överensstämde med den i förväg fastställda vinstmarginalen. Denna justering gjordes under den aktuella referensperioden och den motsvarande höjningen eller sänkningen av internpriserna skulle redovisas i OEM-företagens bokföring. Den hänskjutande domstolen har preciserat att denna justering bekräftades i det nationella målet genom en kredit- eller debetnota som OEM-företagen skickade till GMP.

15 Efter en kontroll av GMP:s situation avseende räkenskapsåret 2006 upprättade skattemyndigheten den 10 december 2009 en rapport i vilken den konstaterade att ansvaret för att avhjälpa de brister som följer av tillverkningsprocessen för motorfordon och de avvikelser som omfattades av de garantier som tillverkaren hade erbjudit samt för att reparera dessa fordon inom ramen för förfaranden kopplade till vägassistans ankom på de berörda OEM-företagen. Skattemyndigheten konstaterade även att kostnaderna för reparationer till följd av dessa brister och avvikelser inledningsvis hade burits av GMP, som därefter övervältrade dessa kostnader på OEM-företagen genom justeringar av internpriserna för nämnda fordon. Till följd av detta ansåg skattemyndighet att GMP inom landets territorium hade tillhandahållit de berörda OEM-företagen

reparationstjänster för motorfordon och att dessa tjänster skulle vara mervärdesskattepliktiga. Skattemyndigheten fann därför att GMP, i egenskap av skattskyldig person, var skyldigt att betala ett belopp på 1 504 215,49 euro, vilket motsvarade den mervärdesskatt som skulle betalas för tillhandahållandet av dessa tjänster samt kompensationsränta.

16 GMP överklagade skattemyndighetens beslut att kräva betalning av det i föregående punkt nämnda beloppet till Tribunal Administrativo e Fiscal de Sintra (Förvaltnings- och skattedomstolen i Sintra, Portugal) och gjorde gällande att justeringarna av internpriserna för fordon, delar och tillbehör som de berörda OEM-företagen tillhandahållit GMP inte utgjorde ersättning för tjänster som bestod i reparation av dessa fordon.

17 Nämnda domstol biföll överklagandet, varpå skattemyndigheten överklagade till Tribunal Central Administrativo Sul (Södra centrala förvaltningsdomstolen, Portugal), som biföll skattemyndighetens överklagande.

18 GMP överklagade domen från sistnämnda domstol till Supremo Tribunal Administrativo (Högsta förvaltningsdomstolen, Portugal), som är hänskjutande domstol.

19 GMP har under tiden blivit Opel Portugal, som därefter har uppgått i Stellantis Portugal.

20 Mot denna bakgrund beslutade Supremo Tribunal Administrativo (Högsta förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 2 i [sjätte mervärdesskattedirektivet], i den lydelse som gällde vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna, tolkas så, att begreppet tillhandahållande av tjänster som sker mot vederlag i denna artikel innefattar en justering av försäljningspriset för fordon, som vederbörligen har fastställts och bestämts i ett avtal mellan parterna i syfte att uppnå en viss lägsta vinstmarginal, varvid justeringen dokumenteras genom att de europeiska tillverkarna inom General Motors-koncernen utfärdar en kredit- eller debetnota till sökanden/klaganden?”

Huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning

21 Europeiska kommissionen vill få klarhet i huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning, eftersom den hänskjutande domstolen inte har lämnat alla uppgifter som gör det möjligt att avgöra huruvida de belopp som de berörda OEM-företagen krediterade eller debiterade GMP motsvarade kostnaderna för reparation av motorfordon eller om andra parametrar beaktades för att garantera GMP en i förväg fastställd vinstmarginal.

22 Det ska härvidlag erinras om att eftersom beslutet om hänskjutande utgör grunden för det förfarande som har införts genom artikel 267 FEUF måste den nationella domstolen, i själva beslutet om hänskjutande, klargöra bland annat den faktiska bakgrunden till det nationella målet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 oktober 2024, Omnitel Comunicaciones m.fl., C-441/23, EU:C:2024:916, punkt 69 och där angiven rättspraxis).

23 Uppgifterna i begäran om förhandsavgörande ska göra det möjligt dels för EU-domstolen att lämna användbara svar på de frågor som ställts av den nationella domstolen, dels för medlemsstaternas regeringar och andra berörda att utöva sin rätt enligt artikel 23 i stadgan för Europeiska unionens domstol att avge yttranden. Det ankommer på EU-domstolen att se till att

denna rätt säkerställs, eftersom det enligt nyssnämnda bestämmelse endast är begäran om förhandsavgörande som delges de berörda (dom av den 24 oktober 2024, Omnitel Comunicaciones m.fl., C-441/23, EU:C:2024:916, punkt 70 och där angiven rättspraxis).

24 Dessa kumulativa krav avseende innehållet i en begäran om förhandsavgörande anges uttryckligen i artikel 94 i domstolens rättegångsregler och återges dessutom bland annat i punkt 15 i rekommendationerna till nationella domstolar om begäran om förhandsavgörande (EUT C 380, 2019, s. 1). Dessa krav finns numera i punkt 15 i rekommendationerna till nationella domstolar om begäran om förhandsavgörande (EUT C, C/2024/6008).

25 I förevarande fall ska det påpekas att den hänskjutande domstolen har redogjort, om än kortfattat, för de faktiska omständigheterna i det nationella målet på ett sätt som gör det möjligt att förstå vad saken i det nationella målet är. Det framgår särskilt av beslutet om hänskjutande att justeringarna av internpriserna för de aktuella fordonen gjordes av de berörda OEM-företagen i förhållande till GMP:s samtliga distributionskostnader för dessa fordon, inbegripet kostnaderna för reparationer av dessa fordon och GMP:s driftskostnader.

26 Begäran om förhandsavgörande kan således tas upp till prövning.

Prövning av tolkningsfrågan

27 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 2 led 1 i sjätte mervärdesskattedirektivet ska tolkas så, att en justering av internpriset för motorfordon utgör vederlaget för ett ”tillhandahållande av tjänster som sker mot vederlag” i den mening som avses i denna bestämmelse, när denna justering är:

– vederbörligen fastställd i ett avtal som ingåtts mellan bolag vilka tillhör samma koncern och som syftar till att säkerställa att det bolag som förvärvar sådana fordon erhåller en i förväg fastställd vinstmarginal vid återförsäljningen av dessa fordon,

– styrkt genom en kredit- eller debetnota som det säljande bolaget ställt ut till det förvärvande bolaget, och

– beräknad på grundval av, bland annat, sistnämnda bolags kostnader för tredje mans reparationer av nämnda fordon.

28 Domstolen erinrar inledningsvis om att enligt artikel 2 led 1 i sjätte mervärdesskattedirektivet ska mervärdesskatt betalas för leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster som sker mot vederlag inom landets territorium av en skattskyldig person i denna egenskap.

29 Enligt artikel 6.1 första stycket i sjätte mervärdesskattedirektivet avser tillhandahållande av tjänster ”varje transaktion som inte utgör leverans av varor”.

30 Det framgår av rättspraxis att ett tillhandahållande av tjänster endast sker ”mot vederlag”, i den mening som avses i artikel 2 led 1, och således är skattepliktigt, om det finns ett direkt samband mellan tillhandahållandet av tjänsterna och ett vederlag som faktiskt erhålls av den skattskyldiga personen. Det är fråga om ett sådant direkt samband om det mellan den som tillhandahåller tjänsten och mottagaren föreligger ett rättsförhållande som innebär att det sker ett utbyte av prestationer, varvid den ersättning som den som tillhandahåller tjänsten tar emot utgör det

faktiska motvärdet för en särskiljbar tjänst som tillhandahålls mottagaren (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 september 2020, Mitteldeutsche Hartstein-Industrie, C-528/19, EU:C:2020:712, punkt 43, och, analogt, dom av den 4 juli 2024, Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloingerijas asociācija, C-87/23, EU:C:2024:570, punkt 26, och dom av den 4 september 2025, Arcomet Towercranes, C-726/23, EU:C:2025:646, punkt 33).

31 I förevarande fall framgår det av de uppgifter som lämnats av den hänskjutande domstolen att de berörda OEM-företagen bland annat sålde motorfordon till GMP, som sedan sålde dessa vidare till oberoende återförsäljare med hemvist i Portugal, vilka i sin tur ansvarade för försäljningen av dessa fordon till slutkunderna.

32 När dessa fordon var behäftade med brister till följd av tillverkningsprocessen, eller med avvikelser som omfattades av tillverkarens garantier, eller behövde bli föremål för förfaranden kopplade till vägassistans utförde återförsäljarna reparationer av dessa fordon och fakturerade GMP för reparationerna. Därefter informerade GMP OEM-företagen om de kostnader som bolaget hade haft i detta avseende, samt om andra kostnader, såsom driftskostnader, vilka bland annat inbegrep kostnader för personal, el och marknadsföring.

33 Enligt 2004 års avtal garanterades dessutom GMP att erhålla en i förväg fastställd vinstmarginal på återförsäljningen av motorfordonen. I detta syfte justerade de berörda OEM-företagen internpriserna för de aktuella fordonen, beräknade på grundval av samtliga kostnader som nämns i föregående punkt, och upprättade, för att iaktta denna vinstmarginal, en kreditnota eller en debetnota utställd till GMP.

34 Under dessa omständigheter vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida GMP inte ska anses ha tillhandahållit de berörda OEM-företagen reparationstjänster för dessa fordon, för vilka hela eller en del av de belopp som följer av dessa justeringar utgör ersättningen.

35 Det ankommer på den hänskjutande domstolen, som är ensam behörig att bedöma de faktiska omständigheterna, att fastställa arten av de transaktioner som är aktuella i det nationella målet. Det ankommer emellertid på EU-domstolen att tillhandahålla den hänskjutande domstolen alla uppgifter om unionsrättens tolkning som kan vara användbara vid avgörandet av det nationella målet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 juli 2024, Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloingerijas asociācija, C-87/23, EU:C:2024:570, punkterna 24 och 25 samt där angiven rättspraxis).

36 För det första ska det i detta sammanhang påpekas att det enda rättsförhållande mellan GMP och de berörda OEM-företagen som den hänskjutande domstolen har hänvisat till är det rättsförhållande som följer av 2004 års avtal.

37 Det framgår av de uppgifter som EU-domstolen förfogar över att syftet med detta avtal var att fastställa internpriserna för de fordon som dessa OEM-företag sålde till GMP och att de justeringar av dessa priser som föreskrevs i nämnda avtal syftade till att säkerställa att GMP erhöll en i förväg fastställd vinstmarginal.

38 Ingen av de klausuler i 2004 års avtal som nämns i beslutet om hänskjutande tyder på att det mellan GMP och de berörda OEM-företagen fanns ett rättsförhållande som innebar att GMP var skyldigt att mot ersättning stå för reparationen av de fordon som det köpte av dessa OEM-företag.

39 Beslutet innehåller inte heller några andra uppgifter, inbegripet, i förekommande fall, oskrivna faktiska omständigheter, som kan visa att det föreligger ett sådant rättsförhållande.

40 Handlingarna i målet gör det således inte möjligt att dra slutsatsen att det mellan GMP och de berörda OEM-företagen föreligger ett rättsförhållande – i den mening som avses i den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 30 ovan – som följer av 2004 års avtal eller någon annan omständighet som framgår av handlingarna i målet, inom ramen för vilket dessa bolag utbytte prestationer, varav den ena bestod i att GMP tillhandahöll dessa OEM-företag reparationstjänster för motorfordon och den andra i ersättningen för dessa tjänster.

41 För det fall den hänskjutande domstolen, på grundval av uppgifter som inte har ingetts till EU-domstolen, i förekommande fall prövade tillsammans med 2004 års avtal, kommer fram till att det föreligger ett sådant rättsförhållande mellan GMP och nämnda OEM, ankommer det på den hänskjutande domstolen att avgöra huruvida de justeringar som är aktuella i det nationella målet utgör det faktiska motvärdet för särskiljbara tjänster, i den mening som avses i den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 30 ovan, det vill säga huruvida dessa justeringar utgör ersättningen till GMP för tillhandahållandet av reparationstjänster för de aktuella fordonen.

42 Domstolen erinrar härvidlag om att för det fall det är osäkert huruvida en ersättning som sådan föreligger, kan detta förhållande leda till att det direkta sambandet mellan den tjänst som tillhandahållits mottagaren och den ersättning som i förekommande fall har tagits emot bryts (dom av den 4 september 2025, Arcomet Towercranes, C-726/23, EU:C:2025:646, punkt 46 och där angiven rättspraxis). För att ett sådant samband ska kunna fastställas får denna ersättning inte vara vare sig frivillig, slumpartad eller svår att kvantifiera (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 september 2025, Arcomet Towercranes, C-726/23, EU:C:2025:646, punkt 47 och där angiven rättspraxis).

43 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande att de justeringar som är aktuella i det nationella målet beräknades med beaktande inte bara av kostnaderna för de reparationer som utfördes av de oberoende återförsäljarna och som dessa fakturerade GMP, utan även av det sistnämnda bolagets driftskostnader. Kostnaderna för reparationer av de aktuella fordonen förefaller således endast vara en av de parametrar som beaktats vid beräkningen av dessa justeringar. Beroende på hur stora samtliga dessa kostnader var i förhållande till de ursprungliga internpriserna kunde följaktligen dessa justeringar leda inte bara till kreditnotor utan även till debetnotor som OEM-tillverkarna utfärdade till GMP.

44 Dessutom beaktades de olika kostnader som GMP ådragit sig i samband med distributionen av dessa fordon endast för att säkerställa att den i förväg fastställda vinstmarginalen uppnåddes. När denna vinstmarginal väl uppnåtts verkar det således inte som om GMP var garanterat att få alla dessa kostnader ersatta av de berörda OEM-tillverkarna, inbegripet de kostnader som GMP hade haft för reparation av nämnda fordon.

45 Mot bakgrund av dessa överväganden framgår det, med förbehåll för de kontroller som den hänskjutande domstolen ska göra i enlighet med punkt 41 ovan, att det samband som kan finnas mellan eventuella reparationstjänster för de aktuella fordonen som GMP tillhandahåller de berörda OEM-företagen och justeringarna av internpriserna för dessa fordon på sin höjd är indirekt.

46 För det andra, vad gäller den portugisiska regeringens argument att GMP, genom att bära kostnaderna för reparation av samma fordon, agerade för de berörda OEM-företagens räkning och deltagit i en leverans av tjänster som återförsäljarna tillhandahöll dessa OEM-företag, vilket innebär att hänförandet av dessa kostnader till OEM-företagen ska kvalificeras som en beskattningsgrundande händelse för en transaktion som är mervärdesskattepliktig, med tillämpning av artikel 6.4 i sjätte mervärdesskattedirektivet, räcker det att påpeka att handlingarna i målet inte innehåller några uppgifter som gör det möjligt att dra slutsatsen att GMP har deltagit i ett sådant tillhandahållande av tjänster och att bolaget har agerat för någon annans räkning.

47 För det tredje och slutligen, för det fall den hänskjutande domstolen skulle anse att de justeringar som är aktuella i det nationella målet inte utgör ersättning för ett tillhandahållande av reparationstjänster för fordon som GMP tillhandahållit de berörda OEM-företagen, utan en ändring i efterhand av det pris som GMP betalade vid förvärvet av fordonen från dessa OEM-företag, påpekar EU-domstolen följande. Såsom generaladvokaten har angett i punkterna 56–62 i sitt förslag till avgörande ankommer det i förekommande fall på de behöriga nationella myndigheterna att bedöma vilken inverkan en sådan ändring har på fastställandet av beskattningsunderlaget för den transaktion som består i att nämnda OEM-företag levererar dessa fordon till GMP, bland annat mot bakgrund av artikel 11 i sjätte mervärdesskattedirektivet.

48 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den hänskjutna frågan besvaras enligt följande. Artikel 2 led 1 i sjätte mervärdesskattedirektivet ska tolkas så, att en justering av internpriset för motorfordon som är:

– vederbörligen fastställd i ett avtal som ingåtts mellan bolag vilka tillhör samma koncern och som syftar till att säkerställa att det bolag som förvärvar sådana fordon erhåller en i förväg fastställd vinstmarginal vid återförsäljningen av dessa fordon,

– styrkt genom en kredit- eller debetnota som det säljande bolaget ställt ut till det förvärvande bolaget, och

– beräknad på grundval av, bland annat, sistnämnda bolags kostnader för tredje mans reparationer av nämnda fordon,

inte utgör vederlaget för ”tillhandahållande av tjänster som sker mot vederlag”, i den mening som avses i denna bestämmelse, såvida det inte föreligger ett rättsförhållande mellan dessa bolag som kännetecknas av ömsesidiga åtaganden om att det förvärvande bolaget ska tillhandahålla tjänster till det säljande bolaget och att sistnämnda bolag ska betala ersättning för dessa tjänster i form av en sådan justering, vilket skapar ett direkt samband mellan tillhandahållandet av dessa tjänster och denna justering.

Rättegångskostnader

49 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (nionde avdelningen) följande:

Artikel 2 led 1 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund

ska tolkas så,

att en justering av internpriset för motorfordon som är

– **vederbörligen fastställd i ett avtal som ingåtts mellan bolag vilka tillhör samma koncern och som syftar till att säkerställa att det bolag som förvärvar sådana fordon erhåller en i förväg fastställd vinstmarginal vid återförsäljningen av dessa fordon,**

– **styrkt genom en kredit- eller debetnota som det säljande bolaget ställt ut till det förvärvande bolaget, och**

– **beräknad på grundval av, bland annat, sistnämnda bolags kostnader för tredje mans reparationer av nämnda fordon.**

inte utgör vederlaget för ”tillhandahållande av tjänster som sker mot vederlag”, i den mening som avses i denna bestämmelse, såvida det inte föreligger ett rättsförhållande mellan dessa bolag som kännetecknas av ömsesidiga åtaganden om att det förvärvande bolaget ska tillhandahålla tjänster till det säljande bolaget och att sistnämnda bolag ska betala ersättning för dessa tjänster i form av en sådan justering, vilket skapar ett direkt samband mellan tillhandahållandet av dessa tjänster och denna justering.

Underskrifter